

Анонимизиран текст

Превод

C-350/24 – 1

Дело C-350/24

Преюдициално запитване

Дата на постъпване в Съда:

14 май 2024 г.

Запитваща юрисдикция:

Cour de cassation (Франция)

Дата на акта за преюдициално запитване:

3 май 2024 г.

Жалбоподател:

НЈ

Ответник:

Crédit agricole Corporate & Investment Bank

[...]

COUR DE CASSATION (КАСАЦИОНЕН СЪД)

[...]

ASSEMBLÉE PLÉNIÈRE (ПЛЕНУМ)

Открито съдебно заседание от **3 май 2024 г.**

- Преюдициално запитване до Съда на Европейския съюз
- Спиране на производството

[...]

ФРЕНСКА РЕПУБЛИКА

В ИМЕТО НА ФРЕНСКИЯ НАРОД

BG

РЕШЕНИЕ НА COUR DE CASSATION (КАСАЦИОНЕН СЪД), заседаващ в
ASSEMBLÉE PLÉNIÈRE (ПЛЕНУМ) ОТ 3 МАЙ 2024 Г.

НЈ, с местоживеене [...] [в] Курбъвоа [(Франция)], подава [...] жалба [...] срещу решение, постановено на 27 май 2021 г. от Cour d'appel de Versailles (Апелативен съд Версай) [...], в рамките на спор между нея и дружество Crédit agricole Corporate & Investment Bank, акционерно дружество, със седалище [...] [в] Монруж [(Франция)], ответник в касационното производство.

С решение от 18 октомври 2023 г. Chambre sociale de la Cour de cassation (Отделение по трудови и осигурителни спорове на Касационния съд) разпорежда жалбата да се препрати за разглеждане в пленум.

[...]

[...] [Данни във връзка с производството]

Cour de cassation (Касационен съд, заседаващ в пленум), [...] [Данни във връзка с производството] след провеждане на разискванията по делото в съответствие със закона, постанови настоящото решение.

Фактите и производството

- 1 НЈ е наета на работа от дружество Crédit agricole Corporate & Investment Bank (CACIB) с договор от 17 януари 2007 г. Последната заемана от нея длъжност е служител на информационните системи за клиенти в Обединеното кралство преди да ѝ бъде предоставен отпуск по болест, считано от 28 август 2013 г.
- 2 Този договор се урежда от правото на Обединеното кралство.
- 3 На 23 септември 2013 г., тъй като счита, че е жертва на дискриминация, основана на пола и на психически тормоз, НЈ сезира jurisdiction prud'homale (Трудов съд) с искане за заплащане на различни суми на основание изпълнението на трудовия договор и като обезщетение.
- 4 С решение от 26 юни 2019 г. Conseil de prud'hommes (Трудов съд) отхвърля исканията ѝ.
- 5 С решение от 27 май 2021 г. Cour d'appel de Versailles (Апелативен съд Версай) приема, че НЈ не е успяла да представи първични факти, които могат да бъдат взети предвид като релевантни обстоятелства, от които е уместно да се направи извод за наличие на дискриминация по смисъла на членове 13—19 и член 136 от Equality Act 2010 (Закон за равенството от 2010 г.). Той постановява също, че не е доказано наличието на

дискриминационен тормоз по смисъла на член 26 и на репресия по смисъла на член 27 от същия закон.

- 6 НЈ подава касационна жалба срещу това решение.

Излагане на основанията

- 7 НЈ оспорва [обжалваното] решение, поради това, че с него се отхвърлят всички нейни искания, които по-специално имат за цел да се установи и постанови, че тя е била обект на дискриминация, основана на нейния пол, на дискриминационен тормоз и на репресия.
- 8 Тя твърди по същество, че като приема, след като последователно е разгледал всяко от изложените от нея дискриминационни положения, че не е успяла да представи първични факти, които могат да бъдат взети предвид като релевантни обстоятелства, за да се установи наличието на дискриминация по смисъла на Equality Act 2010 (Закон за равенството от 2010 г.), Cour d'appel (Апелативен съд) се е произнесъл въз основа на тълкуване на Equality Act, което не е в съответствие с член 19 от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите, който задължава съда да извърши цялостна преценка на фактите, за да определи дали те позволяват да се допусне съществуването на дискриминация.
- 9 Освен това тя изтъква, че след като е отбелязал, че макар от предоставените документи да се установява, че служителите, които са се възползвали от експатриране в рамките на дружеството, са основно мъже, Cour d'appel (Апелативен съд) е приел, че само този факт не е достатъчен, за да се допусне съществуването на дискриминация по отношение на жените, при липсата на каквото и да е данни за кандидатурата на жените за експатриране. Жалбоподателката счита, че като се е произнесъл по този начин, макар фактът, че основната част от експатрираните служители, са мъже, да е позволявал да се допусне съществуването на непряка дискриминация и поради това САСІВ е следвало да докаже, че [неговата] система за международна мобилност няма дискриминационен характер, Cour d'appel (Апелативен съд), който е възложил на служителката тежестта на доказване на наличието на дискриминация, се е основал на тълкуване на разпоредбите на Equality Act 2010 (Закон за равенството от 2010 г.), което не е в съответствие с член 19 от Директива 2006/54/ЕО от 5 юли 2006 г.

Припомняне на приложимите принципи и разпоредби

I — Правото на Европейския съюз

- 10 Според [Съда на Европейския съюз] [...] принципът на взаимно доверие изисква от всяка от държавите членки да приеме, освен при изключителни обстоятелства, че всички други държави членки зачитат правото на Съюза, и по-специално признатите от него основни права ([...] Становище на Съда (пленум) от 18 декември 2014 г., 2/13, т. 191, ECLI:EU:C:2014:2454).
- 11 Принципът на предимство на правото на Европейския съюз, прогласен от [Съда] [...] в решение *Costa* (решение от 15 юли 1964 г., *Costa/E.N.E.L.*, 6/64, ECLI:EU:C:1964:66), и квалифициран като „основен“ (решение от 10 октомври 1973 г., *Variola/Amministrazione italiana delle Finanze*, 34/73, Сборник 981, ECLI:EU:C:1973:101), задължава всички институции на държавите членки да осигурят пълното действие на различните норми на Съюза, като правото на държавите членки не може да накърнява признатото действие на тези различни норми на територията на посочените държави (решение от 24 юни 2019 г., *Poplawski*, C-573/17, т. 54, ECLI:EU:C:2019:530).
- 12 Задължението за съответстващо тълкуване, което допринася за гарантиране на предимството на европейската норма пред националната норма, която не е приведена в съответствие с нея, произтича от задължението на държавите членки при наличието на директива да постигнат предвидения в нея резултат, както и от задължението им съгласно член 5 от Договора, понастоящем член 4.3 от [ДФЕС], да предприемат всички необходими мерки, общи или специални, за да осигурят изпълнението на това задължение. То тежи върху всички органи на държавата членка, включително върху съдебните органи и в контекста на спор между частноправни субекти (решение от 10 април 1984 г., *Von Colson и Kamann*, 14/83, т. 26, ECLI:EU:C:1984:153). Оттогава тази практика се прилага постоянно. Тя вече се основава на член 288, алинея 3 ДФЕС (решение от 7 август 2018 г., *Smith*, C-122/17, т. 39, ECLI:EU:C:2018:631).
- 13 Съдът припомня, че задължението за съответстващо тълкуване на националното право до известна степен е ограничено, доколкото не може да служи като основа за тълкуване *contra legem* на националното право (решение от 4 октомври 2018 г., *Link Logistik NN*, C-384/17, т. 59 и 61, ECLI:EU:C:2018:810, решение от 15 април 2008 г., *Impact/Minister for Agriculture and Food и др.*, C-268/06, т. 100, ECLI:EU:C:2008:223).
- 14 Съдът добавя обаче, че ако за национална юрисдикция, която е сезирана със спор, в който се повдига въпросът за общ принцип на правото на Съюза, като принципа на недопускане на дискриминация, конкретизиран в директива, се окаже невъзможно да пристъпи към тълкуване на националното право в съответствие с тази директива, тя е длъжна да осигури съдебната защита, която произтича за правните субекти от правото на

Съюза, и да гарантира пълното му действие, като при необходимост не прилага всяка противоречаща на този принцип разпоредба от националната правна уредба (решение от 19 януари 2010 г., Küçükdeveci, C-555/07, т. 51, EU:C:2010:21, решение (голям състав) от 19 април 2016 г., Dansk Industri, C-441/14, т. 35, ECLI:EU:C:2016:278).

II - Директива 2006/54/ЕО

- 15 Целта на Директива 2006/54/ЕО, която в съображения 2 и 5 се позовава на член 2 и член 3, параграф 2 от Договора, както и на членове 21 и 23 от Хартата на основните права на Европейския съюз, е да се осигури прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на жените и мъжете в областта на заетостта и професиите. За тази цел тя съдържа разпоредби за прилагане на принципа на равното третиране по отношение на достъпа до заетост, условията на труд и професионалните социално-осигурителни схеми. Тя също така съдържа разпоредби за осигуряването на по-голяма ефективност на такова прилагане чрез въвеждане на подходящи процедури.
- 16 Съгласно съображение 30 от тази директива „държавите членки разполагат със свободата да въведат на всеки подходящ етап от производството доказателствени правила, които са по-благоприятни за ищеца“. В същото съображение се посочва също, че „Приемането на правила относно тежестта на доказване играе значителна роля при осигуряването на ефективно приважване в изпълнение на принципа на равното третиране. Както Съдът е постановил, следва да бъде предвидена разпоредба за осигуряване на разместване на тежестта на доказване в prima facie случаи на дискриминация, с изключение на производства, при които съдът или друг компетентен национален орган е задължен да разследва фактите. Необходимо е обаче да бъде изяснено, че оценката на фактите, от които може да бъде предположено съществуването на пряка или непряка дискриминация, остава въпрос от компетенциите на съответния национален орган в съответствие с националното право или практика.“
- 17 Член 19, параграфи 1 и 2 от тази директива гласи:
- „Тежест на доказване
1. Държавите членки предприемат необходимите мерки в съответствие със своите съдебни системи за осигуряване на това, когато едно лице се счита засегнато поради неприлагането спрямо него на принципа на равно третиране и докаже пред съда или друг компетентен орган факти, които позволяват да се допусне съществуването на пряка или непряка дискриминация, ответникът да бъде задължен да докаже, че не е имало нарушение на принципа на равно третиране.

2. *Параграф 1 не възпрепятства държавите членки да въвеждат доказателствени правила, по-благоприятни за ищеца. (.)“.*

III Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство от Европейския съюз

- 18 Съгласно Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (ЕОАЕ), одобрено от Съвета на Европейския съюз с Решение (ЕС) 2020/135 от 30 януари 2020 година (наричано по-нататък „Споразумението“), Обединеното кралство се оттегля от Съюза от датата на влизане в сила на това споразумение на 1 февруари 2020 г.
- 19 В член 126 от Споразумението обаче е предвиден преходен период, който изтича на 31 декември 2020 г., през който правото на Съюза остава приложимо на територията на Обединеното кралство.
- 20 Съгласно член 127, параграф 3 от Споразумението „По време на преходния период правото на Съюза, приложимо съгласно параграф 1, поражда по отношение на Обединеното кралство и в него същите правни последици като тези, които поражда в Съюза и неговите държави членки, и се тълкува и прилага в съответствие със същите методи и общи принципи като тези, приложими в Съюза.“

IV - Equality Act 2010 (Закон за равенството от 2010 г.)

- 21 Член 136 от Equality Act 2010 предвижда:

„(1) Тази разпоредба се прилага за всяко производство, свързано с нарушение на този закон.

(2) Ако са налице обстоятелства, въз основа на които съдът може да реши при липсата на всякакво друго обяснение, че дадено лице (А) е нарушило съответните разпоредби, съдът трябва да приеме, че това нарушение е установено.

(3) Ако обаче А докаже, че А не е нарушил съответните разпоредби, алинея (2) не се прилага.“

V — Национално право относно правомощията на съда при прилагане на чуждестранния закон

- 22 Член 3 от Code civil (Граждански кодекс), на основание на който при липсата на специално законодателство Cour de cassation (Касационен съд) формулира принципите на френското международно частно право, гласи, че „Особените повелителни норми и правила за сигурност са задължителни за всички, които живеят на територията. По отношение на недвижимите имоти,

дори на тези, притежавани от чужденци, се прилага френският закон. Законите относно гражданското състояние, правоспособността и дееспособността на лицата се прилагат за френските граждани, дори когато пребивават в чужда държава.“

- 23 В приложение на този текст Cour de cassation (Касационен съд) посочва по-специално, че „френският съд, който признава за приложимо чуждестранно право, следва да установи служебно или по искане на страна, която се позовава на него, съдържанието му със съдействието на страните и ако е необходимо, лично, и да разреши спорния въпрос в съответствие с чуждото позитивно право“ (Cassation, 1re Civ., 28 юни 2005 г. [...], Bull. 2005, I, № 289; Cassation Com., 28 юни 2005 г. [...], Bull. 2005, IV, № 138).
- 24 Cour de cassation (Касационен съд) постановява, че съдилищата, които разглеждат делото по същество, прилагат и тълкуват самостоятелно чуждестранния закон (Cassation 1re Civ., 13 януари 1993 г. [...] Bull. 1993, I, № 14).

Мотиви на преюдициалното запитване

- 25 На първо място, в жалбата се поставя въпросът за въздействието на оттеглянето на Обединеното кралство от Европейския съюз върху правомощията на съда на държава членка, който трябва да приложи закон на Обединеното кралство, с който се транспонира европейска директива, във връзка със съдебно производство, образувано преди изтичането на преходния период, когато сезираната юрисдикция следва да се произнесе след края на този период.
- 26 Всъщност към датата на настъпване на фактите (трудов договор, подписан на 17 януари 2007 г.; твърдени факти за наличието на дискриминация в периода 2010 — 2013 г.), но и към датата, на която е заведено делото (2013 г.) и към датата, на която Conseil de prud'hommes (Трудов съд) е постановил решението си (2019 г.), Обединеното кралство е било член на Европейския съюз. За сметка на това, към датата, на която Cour d'appel de Versailles (Апелативен съд Версай) се е произнесъл по жалбата, а именно на 27 май 2021 г., Обединеното кралство е напуснало Европейския съюз.
- 27 НЈ посочва, че към момента на настъпване на спорните факти Обединеното кралство все още е било част от Европейския съюз и поради това по отношение на него се е прилагало правото на Съюза, така че действащото тогава национално право на тази държава трябва да се тълкува в съответствие с произтичащите от правото на Съюза правила, и то независимо от факта, че в деня на произнасяне на апелативния съд, британският съд вече не е можел да отправи преюдициално запитване до Съда. Тя добавя по същество, че дори да се предположи, че това особено обстоятелство може да освободи британския съд от задължението му за съответстващо тълкуване, френският съд от своя страна продължава да е

обвързан от такова задължение, когато се налага да приложи действащото към момента на настъпване на спорните факти национално право на държава — членка на Европейския съюз.

- 28 САСІВ твърди по същество, че Cour de cassation (Касационен съд) не следва самият той да се произнася по съвместимостта на закон на друга държава членка с правото на Съюза и по валидността на тълкуването му от юрисдикциите на съответната държава членка. То счита, че Cour de cassation (Касационен съд) не трябва да замества съответстващия му чуждестранен съд, за да определи насоката на позитивното право на чужда държава, нито да взема становище относно правната ѝ политика и съответствието ѝ с правото на Съюза, което е от обединяващата компетентност единствено на Съда на Европейския съюз.
- 29 Генералният адвокат счита, че Съдът следва да бъде сезиран с преюдициално запитване. Тя отбелязва, че текстът на Споразумението и по-конкретно липсата на клаузи относно правото, приложимо по делата, образувани пред юрисдикциите на държавите членки по време на преходния период, които обаче все още са висящи след изтичането му, поражда съмнение за това дали правото на Съюза продължава да се прилага, когато апелативният съд е постановил обжалваното съдебно решение.
- 30 Cour de cassation (Касационен съд) счита, че по този въпрос продължава да има основателно съмнение.
- 31 Макар по отношение на иска, предявен преди изтичането на предвидения в член 126 от Споразумението преходен период, да се прилага правото на Съюза, включително Директива 2006/54/ЕО, към датата, на която са се произнесли апелативните съдии — 27 май 2021 г., Договорите и по-конкретно член 288 от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС), са престанали да пораждат действие в правния ред на Обединеното кралство.
- 32 Така, макар към момента на настъпване на твърдените факти за наличието на дискриминация член 19 от Директива 2006/54/ЕО да е бил приложен към спора, възниква въпросът дали Споразумението може да има за последица да постави под въпрос с обратна сила прилагането на правото на Съюза и по-специално задължението за съда да тълкува приложимия закон в съответствие с това право.
- 33 Би могло да се приеме, че към тази дата, макар част от правото на Съюза да е била запазена в британското право по силата на приетото от Обединеното кралство законодателство, на правото на Европейския съюз не може да се основе никакво задължение за тълкуване на това право в съответствие с правото на Съюза.
- 34 Напротив, би могло да се приеме, че тъй като фактите предхождат изтичането на преходния период и съдебното производство е образувано,

преди той да изтече, законът на Обединеното кралство, с който се транспонира член 19 от Директива 2006/54/ЕО, трябва да се тълкува в съответствие с правото на Съюза от съда на друга държава членка, дори ако той се произнася след края на преходния период.

- 35 Поради това е необходимо тълкуване на Споразумението по въпроса дали правна уредба на Обединеното кралство, с която се транспонира член 19 от Директива 2006/54/ЕО, трябва да се счита от съда, който се произнася след изтичането на преходния период, за правна уредба на държава членка, с която се транспонира директива, когато фактите са настъпили преди тази дата и/или когато съдебното производство е образувано преди края на преходния период.
- 36 На второ място, жалбата поставя въпроса дали задължението за съответстващо тълкуване на националното право на държавата членка, от която произхожда съда, се прилага, и когато този съд трябва да приложи правото на друга държава членка.
- 37 НЈ счита по същество, че когато прилага разпоредби от правото на друга държава — членка на Европейския съюз, френският съд трябва да бъде задължен, под контрола на Cour de cassation (Касационен съд), да тълкува и прилага тези разпоредби в съответствие с правото на Съюза. Тя посочва по-специално, че тъй като Cour de cassation (Касационен съд) осъществява контрол за съответствие на закона с международните конвенции, той трябва a fortiori, когато става въпрос за правото на държава — членка на Европейския съюз, да провери съвместимостта на разпоредбите на този чужд закон с правото на Съюза, като следва да се припомни, че съгласно основния принцип на предимство на правото на Съюза, това право е задължително за всички национални законодателства на държавите — членки на Европейския съюз, и че в този контекст националният съд е издигнат от Съда в съд, който е компетентен да прилага общото право на Европейския съюз. НЈ признава, че ако Cour de cassation (Касационен съд) счете, че е налице основателно съмнение относно обхвата на такова задължение, той трябва да сезира Съда с преюдициално запитване по този въпрос.
- 38 САСІВ посочва по същество, че установяването на правото за всеки национален съд да поставя под въпрос всеки закон на друга държава, различна от неговата, би поставило много деликатни проблеми и би могло да се приеме от държавите членки като накърняване на техния суверенитет.
- 39 Генералният адвокат твърди по същество, че ако Съдът отговори, че правото на Съюза действително е приложимо, би следвало да се приложи неговата практика относно принципа за съответстващо тълкуване, която изглежда изисква той да се спазва, когато националните съдилища прилагат правото на друга държава членка. Тя обаче отбелязва, от една страна, че Съдът не е потвърдил изрично наличието на такова задължение, от друга страна, че

спазването му от всички държави членки представлява за Европейския съюз политическо развитие с оглед на засилване на интеграцията, което е от такова значение, че изглежда необходимо да се отправи запитване до Съда и по този втори въпрос.

- 40 Cour de cassation (Касационен съд) счита, че за да се гарантира спазването от френската държава на предимството на правото на Съюза, би било необходимо да се промени естеството на неговия контрол върху прилагането и тълкуването на чуждото право, ако френският съд бъде задължен да преценява съответствието с правото на Съюза на закон, приет в друга държава членка.
- 41 Cour de cassation (Касационен съд) е наясно, че след постановяването на решение Marshall Съдът приема, че дадена директива „не може сама по себе си да поражда задължения за частноправен субект и следователно позоваването на самата директива не е възможно в спор с частноправен субект“ (решение от 26 февруари 1986 г., Marshall, C-152/84, т. 48, ECLI:EU:C:1986:84).
- 42 Съдът обаче посочва също, „че при прилагането на националното право, независимо дали става въпрос за разпоредби, приети преди или след влизане в сила на директивата, националната юрисдикция, която трябва да го тълкува, е длъжна да прави това, доколкото е възможно в светлината на текста и целите на директивата, за да се постигне търсеният от нея резултат и по този начин да се съобрази с член 189, трета алинея от Договора“ (решение от 13 ноември 1990 г., Marleasing, C-106/89, т. 8, ECLI:EU:C:1990:395).
- 43 Доколкото съгласно решение Von Colson и Kaman (посочено по-горе в § 12 от настоящото решение) принципът на съответстващо тълкуване е задължителен за националните юрисдикции в качеството им на орган на държавата членка, която има задължението да изпълни директивите в собствения си национален правен ред, не може да се изключи, че същото се отнася и за хипотезата, при която тази юрисдикция трябва да приложи националния закон на друга държава членка.
- 44 В това отношение Съдът е имал възможност да посочи, че „юрисдикцията, която е сезирана да се произнесе по спор [...], следва да приложи правото на държавата, чийто съд или съдилища са определени [с клауза, с която се възлага компетентност], като тълкува това право в съответствие с правото на Съюза, и по-конкретно с оглед на директива[та] [...]“ (решение от 18 ноември 2020 г., C-519/19, Ryanair, т. 51 и решение от 8 декември 2022 г., Luxury Trust Automobil, C-247/21, т. 67, ECLI:EU:C:2022:966).

- 45 Следователно от практиката на Съда изглежда следва, че той задължава националната юрисдикция да извършва съответстващо тълкуване, дори когато трябва да прилага правото на друга държава членка.
- 46 При все това, запитан изрично по същият въпрос, Съдът не е отговорил на него поради особеностите на делото, с което е сезиран (решение от 15 декември 2022 г., C-577/21, ECLI:EU:C:2022:992).
- 47 Освен това би било от полза да се установи дали правомощията на националния съд, който прилага правото на друга държава членка и установява, че за него е невъзможно да направи съответстващо тълкуване на това право, са идентични с тези, които той упражнява при прилагане на собственото си национално право и дали евентуално принципът на недопускане на дискриминация, прогласен в член 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз, конкретизиран в Директива 2006/54/ЕО, може да го накара, дори в спор между частноправни лица, да не приложи това право.
- 48 При това положение остава основателно съмнение по отношение на такъв извод, така че Cour de cassation (Касационен съд) счита, че е необходимо да се отправи преюдициално запитване и по този въпрос, като се има предвид освен това институционалното значение на отговора.

ПО ИЗЛОЖЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ, Cour de cassation (Касационен съд, Франция):

ПРЕДВИД член 267ДФЕС

ОТПРАВЯ до Съда на Европейския съюз следните въпроси:

1° Трябва ли Споразумението за оттегляне на Обединеното кралство Великобритания и Северна Ирландия от Европейския съюз и Европейската общност за атомна енергия (ЕОАЕ), одобрено от Съвета на Европейския съюз с Решение (ЕС) 2020/135 от 30 януари 2020 година, да се тълкува в смисъл, че правна уредба на Обединеното кралство, с която се транспонира член 19 от Директива 2006/54/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 5 юли 2006 година за прилагането на принципа на равните възможности и равното третиране на мъжете и жените в областта на заетостта и професиите, трябва да се счита от съда, който се произнася след изтичането на преходния период, за правна уредба на държава членка, с която се транспонира директива, когато фактите са настъпили преди тази дата и/или когато съдебното производство е образувано преди тази дата?

2° Трябва ли член 288ДФЕС да се тълкува в смисъл, че национална юрисдикция, сезирана със спор между частноправни субекти, която е задължена да приложи правото на друга държава членка, трябва да извърши тълкуване на разпоредбите на това право в съответствие с директива, без принципът на взаимно доверие да е пречка за това?

3° Ако националната юрисдикция счита, че не е възможно да извърши такова съответстващо тълкуване, трябва ли тя, както би направила за собственото си национално право, да остави това право без приложение, когато става въпрос за общ принцип на правото на Съюза или за разпоредба от първичното право, конкретизирани с директива?

СПИРА производството по жалбата до постановяване на решението на Съда на Европейския съюз.

[...]

[...] *[Данни във връзка с производството]*

[...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ